

OHEŇ & KOV

RACHEL
SCHNEIDER

FRAGMENT

Dědička světla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rachel Schneider

Dědička světla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OHENĚ & KOV

Kniha druhá

DĚDIČKA SVĚTLA

RACHEL
SCHNEIDER

Přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

Light Wielder

Copyright © 2026 by Rachel Schneider. All rights reserved.

Cover images © aarontrutten / Depositphoto.com; IrenaStar / Shutterstock.com;

Eclectic Anthology / Creative Market

Interior illustrations: bubbles © kichikimi/Shutterstock

Translation © Zdík Dušek, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7941-7

ISBN e-knihy 978-80-253-7965-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7966-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7942-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Manželovi, za nekonečnou lásku a podporu,
kterou mi poskytuje, zatímco jdu za svým snem.*

Ackere,

právě jsem se dozvěděla, že zatímco jste odráželi roisonské síly na východě, Kai a jeho otec se všemi Alahany dorazili na pobřeží s černým pískem. Tvoje armáda bude brzy stát proti přesile, víš to stejně dobře jako já. A ty oslovíš své nejbližší a jedině spojence, Strou za zálivem na sever od obou našich území – pokud už jsi to neudělal.

Tímto dopisem tě žádám, abys to nedělal.

Nemůžu dovolit, aby Strouané dorazili do tvé země a moji lidé se jim v tom nepokusili zabránit. Uvědomuju si, že jde o velkou prosbu vzhledem k našemu napjatému vztahu, ale musím hájit svůj lid. Věřím, že kdybys stál před stejným dilematem, udělal bys totéž.

Bohové, pořád si nedokážu srovnat v hlavě, jak jsme se dostali až sem.

Poslední dva roky mi připadaly nekonečně dlouhé, ale život jde dál. Někdy uvažuji o tom, že si sejmu mangi kameny pro případ, že je třeba zrovna odložit i ty a já ti nahlédnu do hlavy. Pak si ale vzpomenu, co se stalo, když jsem to zkusila naposled, a přesvědčím sama sebe, že je lepší nevědět.

Jestli stále nevidíš, že tvůj otec je tyranský vládce, pak jsem se mylila a ty si nezasloužíš korunu o nic víc než on. Jakýkoliv útok na můj lid budu považovat za přímý útok z vaší strany a vyšlu mailské vojsko pro hlavy vás obou.

Jovie

Zvednu brk z pergamenu a podrážděně vydechnu. Ztrácím čas. Nemá důvod, aby třeba jen zvážil, že ušetří Maile, když je jeho země kvůli mé zradě v troskách. Tímhle dopisem se jen ponižuju.

Otevřu dvířka lampy na mém stole, přiložím roh pergamenu k plamenu a dívám se, jak oheň pomalu stravuje moje slova.

Lepší vůdce by ho poslal. Snažil by se zachránit svůj lid všemi prostředky, i za cenu vlastní hrdosti.

Já ale budu potřebovat tu trochu hrdosti, která mi zbyla, abych vedla armádu na obranu mého území, a to bych nemohla, kdyby Acker odmítnutím přerušil poslední nitku naděje, jež drží mé srdce pohromadě.

Radši budu čelit smrti.

1. kapitola

ACKER

„**K**am kurva jede?“
Hallis se nad schody ke vchodu do paláce otočí a s povytaženým obočím po mně přejede očima. Nestačil jsem se ani pořádně obléknout. „Povídá se, že na něj v jižní chatě čeká nějaká společnost.“

Rychle si zapnu košili a sestoupím ze zbytku schodů ke kočáru. „Otče,“ zavolám.

Obrátí se ke mně, upraví si lemy rukavic kolem zápěstí a usměje se, ačkoliv musí vidět mou nespokojenost. „Synu. Kde máš boty?“

„Tyreek svolal naléhavou schůzi. Celá rada čeká.“

„Musím se věnovat něčemu důležitému. Určitě nejde o nic, co byste nezvládli beze mě,“ odpoví otec.

„Uvidí to jinak,“ namítnu.

Otcův klidný výraz se nezmění. „Tak je přesvědč.“

Pohládí mě po tváři. Tím gestem mě chce uklidnit – dělal to, už když jsem byl dítě –, ale jeho blahosklonnost mě naopak rozpálí ještě víc. Kočí Harold podrží otevřené dveře a otec nastoupí do kočáru. Aspoň že Harold má dost slušnosti, aby se tvářil kajícně.

Spolu s vojáky, kteří trénují na nádvoří, sleduju, jak tmaví hřebci táhnou kočár k bráně paláce.

Neuvěřitelné.

Hallis se přiblíží a zvedne oči k nebi. „Pořád je zvláštní, vidět tu zeď bez káňat.“

Zabloudím zrakem k parapetům, kde hnízdívala.

Když Jovie a její věrný měnivec Messer utekli z paláce poté, co zabili všechny členy otcovy rady, zastavili se jen na dost dlouho, aby odzbrojili vojáky u brány, a ve chvíli, kdy se ptáci nad nimi vznesli k noční obloze, Jovie dala pod železnou bránou průchod své magii. Z balkonu jsem viděl, jak vyšlehl tak oslnivý blesk světla, že jsem si musel zaclonit oči. Propálila železné řetězy, jež držely ve vzduchu klece s těly králových vězňů, a ty se vzdorným zachřestěním spadly na zem.

Jednalo se o nejmenší z jejích přestupků, když uvážíme krví zalitou podlahu hodovního sálu, ale z nějakého důvodu nejnebezpečnější pro otcovu korunu. Vyslala tím jasný vzkaz lidem: mailská princezna nestrpí utlačování těch, kdo se narodili s magickými schopnostmi.

Od onoho dne téměř před čtyřmi lety se Joviniino jméno šeptá v temných uličkách a zadních místnostech hostinců. Dědička světla. Kdysi obávaná světloňoška se stala pro obyvatele s magií majákem naděje. V otcově hlavním městě podle všeho potají klíčilo semínko vzpoury a Joviin čin mu dodal vláhu potřebnou k růstu. Netrvalo dlouho, než si lidé dodali odvalu. Vypukly protesty a mangi kameny z náhrdelníků, jež museli nosit lidé s magií, se povalovaly na ulicích nebo byly rozdupány na prach pod botami. Všichni začali volat po změně a po konci útlaku. Pořád mám před očima, jak kdosi namaloval na hradby paláce oběšeného otce. Provaz kolem jeho krku měl stejný oranžový odstín jako mangi kameny.

Klece už se nikdy nevrátily.

Hallis zavolá na vojáky, kteří zůstávají na nádvoří. „Nezevlujte tady a vraťte se do práce.“

Při pohledu na velice mladé tváře se mi sevře žaludek.

„Ať výcvik převezme Imen a ty se ohlas na radě,“ řeknu Hallisovi a projdu kolem něj. „Služebná ať přinese to nejlepší víno, jaké ve sklepích najdou. A něco k jídlu. Možná to pomůže zahladit otcovu nepřítomnost.“

„O tom pochybuju,“ zahučí Hallis potichu, ale odvrátí se, aby vyplnil moje pokyny.

Vyběhnu po schodech zpátky do paláce a zamířím nahoru do ložnice pro hosty, kde rychle urovnám ložní prádlo, abych zakryl svou přítomnost zde. To poslední, co potřebuju, je, aby služebné klevetily o tom, že nespím ve vlastní posteli. Zvednu řetízek mangi kamenů z nočního stolku. Tolik jsem pospíchal, abych se pokusil zadržet otce, než odjede z města, že jsem si zapomněl vzít náhrdelník. Neopatrná chyba.

Bez ohledu na to, jak moc ty kropenaté kameny nesnáším, slouží výsostně důležitému cíli: uklidňují členy královské rady, protože tlumí mou magii. Několik z nich má taky kouzelné schopnosti, ale mé jsou mnohem smrtonosnější, a to je znervózňuje. Ještě důležitější ale je, že kameny brání osobě na druhém konci Párovacího pouta odposlouchávat, co se bude říkat.

Navléknu si je na krk. Kameny mi spočívají na klopách, jsou těžké a to, jak dusí mou magii, mě vyčerpává. Jde o neustálou připomínku *její* zrady.

Ne že bych očekával, že Jovie využije pouto, aby mě špehovala. Pokud vím, po svém útěku to zkusila jen jednou... a vím, že se z toho poučila. O to jsem se postaral.

Obuju se a sejdu k poradní místnosti, zhluboka se nadechnu a vstoupím. Radši bych stál proti armádě mužů dvakrát větších než já, než abych musel jednat s radou, ale bohužel mi nic jiného nezbyvá. Sloužím jako otcův *náhradník*.

S mým příchodem všichni zmlknou a otočí se ke mně. Lustr ozařuje vojenskou mapu uprostřed místnosti – v čase války se tu

nikdy nezhasíná pro případ, že by bylo třeba řešit nějakou naléhavou záležitost. Mapa je jasně vidět, ale světlo nedosahuje až ke stěnám a v rozích se převalují stíny.

Lord Draken promluví jako první. „Kde je král?“

„Ten se nezúčastní,“ odpovím a přejedu pohledem i ostatních čtrnáct mužů. Kývnu na Hallise. „Začneme.“

Tyreek, poslední, kdo souhlasil, že přijme místo v otcově nově jmenované radě, se předkloní a sevře hranu stolu. „Když jsem žádal o tohle setkání, zdůraznil jsem, jak je důležité, aby tu byl tvůj otec,“ řekne.

Je to mohutný muž a není snadné ho rozhodit. Jako mladík sloužil ve vojsku mého dědy, ale potom se vrátil k životu na rodinném statku na předměstí Kenty. Před tím, než jsem ho přemluvil, aby přijal místo v otcově radě, přečkal těžká období sucha a vyporádal se s útoky trolů na jeho pozemky, takže se mi z hlubokých rýh, jež mu teď brázdí čelo, ježí chloupky v zátylku.

„O co jde?“ zeptám se.

„Byli jsme nuceni ustoupit z frontové linie.“

Obejdu stůl k němu. „Kde?“

Ukáže na severní okraj svých pozemků, kde zemědělská půda přechází v kamenité svahy. „Roison postupně zatlačil moje muže do údolí.“

To není dobré, ale mohlo to být horší. Údolí je úzké, což ztěžuje manévrování jakékoliv početnější armády. Mnohem větší starosti mi dělá úroda pšenice za malým fjordem. S pomocí alahaských sil nám můžou zničit zásoby potravin a vyhladovět naše vojáky.

Podívám se na Hallise. „Kolik mužů můžeme postrádat z okolních stanovišť?“

Zavrtí hlavou, ještě než domluvím. „Na frontové linii máme málo lidí a roisonské jednotky jsou čím dál aktivnější. Bylo by mrhání silami, kdybychom převedeli muže ze zranitelnějších oblastí, jen abychom zachránili jeden prapor.“

Podívám se zpátky na Tyreeka. „Počty?“

„Máme pět tisíc mužů proti třiceti tisícům roisonských.“ Prejde prstem po mapě. „Jestli obsadí údolí, za pár týdnů můžou být u hradeb paláce.“

Hallis přešlápne. „Potrvá týdny, než třicet tisíc mužů vůbec projde úzkým průsmykem. Měsíce, pokud bouře na konci léta letos přijdou o něco dřív.“ Mluví omluvným tónem, zjevně se mu vůbec nelíbí, že odporuje Tyreekovi.

„Je pravděpodobnější, že při pokusu o průlom zemřou, než že skutečně projdou,“ souhlasím.

Z výrazů ostatních se dá vyčíst, že nejsou s naším závěrem spokojení. Mají obavy. Jestli se Roisonu podaří proniknout se svými jednotkami soutěskou, stanoví to nepříjemný precedens. Být první, kdo ztratí území, nikdy nevěstí nic dobrého.

„Tohle je blbost!“ Lord Paul udeří zaťatou pěstí do stolu, až se jednotlivé části mapy zachvějí. Je jedním z mála přítomných, kdo má modrou krev, a rozhodně se chová, jako by přikládal větší váhu vlastním názorům než slovům méně urozených pánů kolem stolu. „Nepřijal jsem místo v radě, abych si nechal rozkazovat od dvou kluků mnohem mladších než já. Je to urážlivé.“

„Bylo by zdvořilejší, kdyby nám král plivl přímo do tváří,“ přitaká jiný.

Tohle mi vůbec nejde. Neumím uklidňovat starce a chlácholit jejich ega, zatímco je můj otec někde pryč. Mnohem víc se hodím na bitevní pole, kde okamžitě vidím výsledky svého snažení.

Tak je přesvědč.

„Copak jste všichni zapomněli?“ Obejdu stůl a přejedu očima po všech vzpurných obličejích. „Bojoval jsem pro svou zem. Krvácel jsem pro ni. Pro můj lid. Stejně jako Hallis.“ Ukážu na svého přítele, který přišel o levou ruku v bitvě, již jsme vybojovali ještě jako děti, a s ní i o svůj dar. „Nikdo neobětoval víc než on, i když je v téhle místnosti nejmladší. Jak se opovažujete zpochybňovat naši

autoritu? To, že chápeme, co to znamená, když člověk stojí proti přesile?“

Rozhostí se ticho, v němž pomalu doznívají má slova. Všichni znají příběh o tom, jak jsme přežili, vědí, že na bitevním poli umím rozsávat smrt. V otcově nepřítomnosti můžou zpochybňovat mou autoritu, ale ne moje zkušenosti. Hořkou pravdou nicméně je... Zpochybňují můj úsudek, protože jsem to byl já, kdo přivedl do Kenty smrt a zradu. Otcův dvůr sice ochromily činy mého protějšku a mé sestry, ale v očích přítomných za ně nesu stejnou odpovědnost i já.

Jak se dalo čekat, jako první se odváží odpovědět Paul. „A kde jsi teď?“ pronese ztěžklým jazykem. „Stojíš tady, daleko od bitev téhle války.“

„Stejně jako ty,“ oduší Hallis. „Jen si otevři další láhev, Paule. Tím jistě uctíš svůj lid.“

Opilec zbrunátní a nadechne se k odpovědi, ale Tyreek ho umlčí tím, že mu položí dlaň na rameno. „Nezpochybňuju tvoje vedení, Acei,“ řekne – tak mě oslovují moji druzi. „Žádám jenom o pár mužů, aby se trochu srovnaly síly. Je tam Zion.“

Jeho syn. Můj a Hallisův bratr. Jeden z pěti, kdo sdílí stejnou jizvu.

Tyreek stejně jako polovina mužů v místnosti nebyl připravený nahradit původní členy rady. Na rozdíl od nich o tohle postavení nestál, ale věděl jsem, že jeho vojenské znalosti a upřímnost budou pro radu přínosem. Bylo třeba hodně přemlouvání a mnoha cest na jeho statek, abych ho konečně přesvědčil, a vůbec jsem nechtěl, aby měl pocit, že porušuju sliby, jež jsem dal jemu a jeho rodině. Přisahal jsem mu, že pokud přijme titul lorda, postarám se o jeho rodinu i celé panství. Většinu jeho poddaných tvoří rolníci, kteří už tak měli pocit, že je můj otec po několika tvrdých zimách nechal bez pomoci, a pokud se nepostaráme o obranu Zionova praporu, bude to vypadat, že je zanedbávám i já.

„Vyříd' Zionovi, ať přesune svoje lidi na vyvýšená stanoviště,“ řeknu a přejedu prsty po svahu hory. „Nejužším místem neprojde víc než několik set mužů najednou a Zionovi lidé by je měli být schopní kosit shora. Přesměrujeme tam další várku vojáků, jakmile budou připravení.“

Tyreek skloní hlavu na znamení, že můj plán přijímá.

Pokračujeme zjišťováním počtů z dalších oblastí. Celkem jsme ztratili deset tisíc mužů, čtyři stovky koní a zoufale se nám nedostává léčitelů. I zásoby potravin a další zdroje se tenčí.

Po Joviině zradě trvalo dva roky, než začala válka. Přesně jak tvrdila, že se stane, Alahané se na východě spojili se silami Roisonu. A díky jejímu varování se nám podařilo včas postavit na hranicích vlastní vojsko, abychom bránili naši půdu před vpádem.

Zabralo další rok, než jsme museli postoupit území Roisonu. Lidé mají pro válku čím dál menší pochopení. Není tu jediná rodina, která by neposlala do boje přinejmenším jednoho muže. Mnozí nebyli už roky doma. Řada z nich se vůbec nevrátí. Ale přes veškeré historky o Wrenově vojsku jsem na jejich postupu zatím neviděl nic převratného. Nic mimořádného ani pozoruhodného.

V posledním roce nicméně čelíme čím dál větší přesile a po dvou letech neustálých bojů zoufale potřebujeme víc mužů.

Zaletím pohledem k miniaturním dřevěným lodím na mapě, umístěným na vodní hladině, jež nás dělí od území Strou, našeho jediného spojení. Souš vytváří cosi na způsob měsíčního srpku, přičemž území Maile představuje neproniknutelnou hradbu mezi Strou a Kentou. Evelynino loďstvo zachytilo každou pomoc, kterou se nám Strouané pokusili poslat. Královna Maile sice zachovala v našem boji proti Roisonu nestrannost, ale bitvy na severním moři mezi jejím a strouským loďstvem se podle hlášení vůbec nevyvíjejí v náš prospěch.

„Bru,“ oslovím jediného přítomného strouského bojovníka. Je děsivý na pohled a téměř dvakrát větší než Hallis vedle něj. Netu-

ším, proč Irinin otec, strouský král, poslal jako zmocněnce právě jeho. „Nějaké novinky o vývoji v zálivu?“

Gigantický bojovník se podívá na mapu a krátce zavrtí hlavou. „Před týdnem doplula do přístavu jedna loď. Jediná ze sedmi, které byly v posledních týdnech vyslány.“

Vydechnu nosem a vyměním si pohled s Hallisem. Podrobně jsme probírali, co by pro válku mohlo znamenat přepadení na nejsevernější hranici Maile, ale vzhledem k tenčícím se zásobám i jednotkám začíná zisk a podobně drastické akce převažovat rizika. Hallisův výraz se nezmění – visí mezi námi nevyřešená otázka. *Jsi si jistý?*

Přikývnu.

Ukáže na hory, které tvoří severní hranici mezi Strou a Maile. „Zkusíme odlákat jejich pozornost,“ začne a mně se stáhne hrdlo, takže se mi hůř dýchá.

Touto přísahou se zavazují, že ji budu chránit až do posledního dechu.

Krevní přísaha, kterou jsem složil Jovii, mi okamžitě připomene, abych se držel v hranicích, jež mi můj slib vytyčil. Jedná se o jasné varování. Nevydal jsem rozkaz přímo proti svému protějšku a nebudu té akci ani velet, ale i tak se blíží porušení přísahy víc, než se mé magii líbí. Dám Hallisovi znamení, že odcházím.

Ve špatné náladě se vrátím do ložnice a ke svému ulehčení vidím, že je prázdná. Na stolku vedle postele zůstal podnos s nedojedeným ovocem a chlebem a vedle něj dvě sklenky s nedopitým červeným vínem. Sliju víno do jedné sklenice a odnesu si ho k pracovnímu stolu s rozloženými knihami. Knihy a hromady textů pokrývají i zem kolem stolu. Napiju se vína a přejedu pohledem po několika hřbetech v naději, že některý zaujme moji pozornost.

Už mnohokrát jsem posedle pátral po způsobu, jak zlomit přísahu. Týdny, někdy i měsíce, jsem procházel stránky starých knih ve snaze najít lék. Kdykoliv jsem narazil na něco aspoň trochu

slibného, vyslal jsem pro to hlídky. Byliny z nejhlubších roison-ských lesů, vzácné kameny od západních pramenů, pijavice z jižních močálů. Zkusil jsem všechno, ale jediné, co jsem získal, byla divná vyrážka a bolest břicha.

Filozofové a učenci zastávají různé teorie o podstatě krevních přísah, ale jedno mají společné – věru, že ji může zrušit ten samý klíč, který ji vytvořil – krev. Pokud ale nechci zrovna vykrváčet, zdá se, že neexistuje žádná schůdná možnost.

A stejně je to zbytečná snaha.

Nikdy nedokážu překonat krevní přísahu, dokud nenajdu způsob, jak se zbavit lásky, kterou v sobě stále chovám. Je to zvláštní hlavolam: miluju ji a zároveň jí chci ublížit tak, jako ona ublížila mně. Někdy se mi až dělá zle z toho, jak moc mi chybí dotyk její kůže na mé.

Krevní přísaha sem nebo tam, Jovie vždycky zůstane mou největší slabinou.

2. kapitola

ACKER

Kuchyně je jediné místo, kde se můžu naobědvat, aniž by mě pronásledovali prosebníci. Číhají na chodbách a snaží se mě zastihnout. Neustále prosazují vlastní zájmy a přemlouvají mě, abych poslal pomoc jejich panství. Víc vojáků, víc pšenice, víc zbraní. Bolí mě, že jim musím lhát, vím, že jejich lidé potřebují pomoc. Ale drazí bohové, jsou jako zatracení supi. Vůbec jim nevadí obrat souseda, jen když sami budou mít v truhlicích víc peněz.

Kuchař už pro mě má připravené jídlo. Krocán je suchý a podaří se mi do sebe dostat několik soust ještě suššího kváskového chleba. Můj žaludek to příliš neuspokojí, ale i tak kývnu Antonymu na znamení díky a zvednu se k odchodu. Jeho kuchařské schopnosti nesnesou srovnání s kulinářským uměním posledního kuchaře, ale vzhledem k tomu, že ten – Henry – byl zkurvený zrádce, připomenu si, že můj oběd aspoň nebyl otrávený.

Projdu kolem pokojů služebných za kuchyní. Jsou zvyklé, že tudy chodím, když chci nepozorovaně opustit palác. Většina z nich tu pracuje už dlouho a nevšímají si mě. Je tu nicméně i několik dívek, které berou mou přítomnost jako příležitost, aby soupeřily o mou pozornost rozepnutými blůzami a vykasanými sukněmi. Mnohé z nich by udělaly cokoli, aby se staly mými konkubínami, a já si dávám pozor, abych se cestou k zadnímu východu z křídla sloužících vyhýbal jejich pohledům.

Nebe je zatažené a visí nad hlavním městem jako obžaloba. Po objevu tajné místnosti pod knihovnou, ke kterému došlo, když tu pobývala Jovie, jsem zahájil podrobný průzkum paláce a objevil jsem řadu dalších obranných prvků i na okolních pozemcích. Tajné chodby za stěnami zřejmě nejsou jediná tajemství, jež palác ukrývá.

Vzduch prostupuje sladká vanilková vůně. Kvetoucí liány porůstající severní stranu paláce byly vysázeny, aby maskovaly zápach kuchyňských zbytků, ale pod jejich listy se v jednom výklenku schovává branka. Nikoho by ani nenapadlo se přibližovat k jedovatým listům, jejichž dotyk stačí, aby na nechráněné kůži naskály bolestivé puchýře.

Přetáhnu si kápi přes hlavu a ujistím se, že mám zakrytou kůži; pak teprve vklouznu pod liány, položím dlaň na železný zámek a soustředím se, abych ho odemkl i navzdory mangi kamenům na krku. Mangi kameny mi sice brání využívat plný rozsah magie, ale branku odemknout dokážu. V další chvíli se ocitnu v zadní uličce za obchody.

Dávám si pozor, abych neukazoval svůj obličej, a vyjdu na ulici. Mohl jsem místo sebe poslat sloužícího, ale v poslední době je pro mě těžké někomu důvěřovat. Už jen vzhledem k mému postavení jde o přepych, jaký si nemůžu dovolit. Kromě toho chci mluvit se svým přítelem osobně.

Ve městě je klid. Jen málokdo se odvažuje mezi dílny a zavřené restaurace. Na ústředním náměstí stojí socha Matky přírody. Voda, jež jí kdysi prýštila mezi pozvednutými prsty, už dávno vyschla. Děti, které si často hrály v nádrži u fontány, zmizely, a já si ani nevzpomínám, kdy jsem naposledy slyšel dětský smích.

Panuje ticho, jaké jsem vždy zažíval jen před bitvou, kdy jako by se i samotný vítr bál toho, k čemu se schyluje, a tajil dech jako vojáci.

Teprve u kovářské dílny ticho naruší údery kovu o kov a hekání pracujících mužů. Vejdou na dvůr, po jehož obou stranách žhnou

výhně. Největší oheň ale hoří uprostřed a proměňuje celý dvůr v pec. Na krku i zádech mi okamžitě vyrazí pot. Rozhlížím se oparem kouře po mém příteli a druhovi ve zbraní. Po chvíli ho najdu. Kůži má zčernalou od sazí a štěká na jednoho ze svých mužů, ať vytáhne železný plát z ohně. Potom pokračuje v kování zbraně na kovadlině před sebou a nevšímne si mě, dokud nejsem těsně u něj. Zatěká očima mezi mnou a kovem, který tvaruje.

Z roztaveného materiálu odletují žhavé jiskry. Jeden úder střídá druhý.

Prohlédne si ostří a vrátí ho do plamenů. „Co je?“ zamručí.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli je něco nového ohledně další dávky zbraní.“

Wells si kapesníkem ze zadní kapsy otře šíji a potom i čelo. Jde o předem ztracenou bitvu, protože mu po obličejích dále stékají kapky potu. „Ozval se mi Dusty z Audenu. Na konci týdne prý bude schopný dodat pět set kusů jako já.“

Auden je čtyři dny cesty od nás. „A Trey?“

Wells zavrtí hlavou. „Poslední zásilka železa před pár týdny skončila v rukách lupičů. Pořád čeká na suroviny.“

Do hajzlu. Přibývající známky možné vzpoury taky představují problém.

„Potrvá další dva týdny, než dopravíme zbraně do předních linií,“ řeknu.

Někdo zavolá, že potřebuje pomoc, a Wells se ohlédne přes rameno, aby si ověřil, že se jí dotyčnému dostane. Hned se ale podívá zpátky na mě. „Ještě něco?“ zeptá se úsečně.

Přimhouřím oči. „Je všechno v pořádku?“

Odfrkne si, zavrtí hlavou, jako by nemohl uvěřit, že se tak hloupě ptám, a nechá mě stát uprostřed dvora.

Jeho reakce mě natolik ohromí, že chvíli jenom strnule stojím na místě a dívám se, jak se vrací k výhni, aby do ní přiložil uhlí. Přemítám, jestli to mám nechat plavat, a zkouším se přesvědčit, že

na něj jen doléhá stres z války, ale nedokážu se zbavit pocitu, že za tím, jak se na mě díval, vězí něco víc.

Vzedme se ve mně zlost a vykročím za ním. „Jestli ze sebe něco potřebuješ dostat, ven s tím.“

Ani se na mě nepodívá. „Dneska nemám sílu na to, abych tě utěšoval, Ackere. Jdi domů.“

„Abys mě *utěšoval*?“

„Slyšel jsi mě správně,“ odpoví, zabouchne dvířka pece a zajistí je. „Každých pár týdnů sem přijdeš a požaduješ další zbraně, zbroj a udidla, a když nejsou připravené nejpozději včera, děláš, jako by to bylo nepřijatelné.“ Stáhne si rukavice a rázně zamíří ke dveřím do svého domu.

Následuju ho.

První znepokojivá věc, které si všimnu, je špinavá podlaha. Wells nechává stopy v sazích a já jdu za ním do jídelny. Na stole leží rozdělané černé dýky a meče.

Wells si všimne mého výrazu a vyklene obočí. „Ty jsi to nevěděl?“ Svlékne si zástěru a hodí ji přes nepořádek na stole. „Tvůj otec sem před pár týdnů nechal dopravit vůz naložený ohnivými kameny, s pokyny, abych z nich vyrobil co nejvíc zbraní.“

Doprdele...

Zbraně z ohnivých kamenů patří tomu, kdo je vyrobil. Jejich výrobce je může kdykoliv povolat, ať jsou kdekoliv. Jde o smrtící zbraně proti Dědicům, schopné zabít v člověku magii a způsobit nezhojitelná zranění. A ohnivé kameny jsou neskutečně vzácné. Příliš vzácné, než aby se jich mohlo vytěžit tak velké množství bez obrovského úsilí. Otec se o ničem takovém nezminil...

Nejznepokojivější však je množství zbraní, jež Wells vyrábí. Když se stal kovářem, složil krevní přísahu, že nikdy nepovolá žádnou zbraň z ohnivého kamene, o jejíž výrobu bude požádán. A i když je běžné, že král tu a tam výrobu nějaké takové zbraně zadá, toto množství je naprosto neslýchané.

Podívám se na Wellse. „Proč ses o tom nezmínil, když jsem tu byl minule?“

Vlažně pokrčí rameny. „Myslel jsem, že o tom víš,“ odpoví a pokračuje do kuchyně.

Jdu za ním. „Kde je Olivie?“ zeptám se.

„Poslal jsem ji ke svým rodičům.“

Tím se vysvětluje jeho nevrlost. Wells a Olivie se od svých šestnácti nikdy neodloučili na delší dobu než jeden den. A taky se tím objasnil stav jejich domova. Olivie by prskala zlostí, kdyby viděla, jak to teď u nich doma vypadá.

Wells se prohrabuje skříňkami a zprudka pokládá jejich obsah na pult. Ramena má ztuhlá napětím. Jakmile najde konzervu, která mu vyhovuje, vytáhne ze zásuvky nůž, zabodne jej do víčka a odklopí ho. Zakloní hlavu a začne si obsah konzervy sypat do úst.

Teprve teď si všimnu, jak zhubl. „Kdy jsi měl naposledy pořádné jídlo?“ Neodpoví. Vylovím ze zásuvky lžíci a zasunu ji do konzervy s hráškem, než si ji stačí znovu přiložit ke rtům. „Co se děje, Wellsi?“

Zvedne lžíci, i když s jasnou nevolí. „Je těhotná,“ řekne s plným ústy.

Chvíli mi trvá, než jeho slova vstřebám.

Olivie je těhotná. Páni.

„To je... báječné, Wellsi.“ Odkášlu si, abych přidal do hlasu víc radosti. „Blahopřeju.“

Přikývne, ale bez sebemenšího nadšení.

Jsme ve válce a té se nedá uniknout. Jako královský kovář je na tom dost dobře, aby si pořád mohl dovolit nakupovat potraviny a další nezbytnosti, ale vidím, jak je vychrtlý. Poslední tři roky doplňuje armádní zbrojnice, které vyprazdňujeme za zlomek času, který je trvalo naplnit. V žádném případě není vhodná doba na to, aby někdo přivedl na svět dítě.

Naopak je to ta nejhorší chvíle.

„Na severním pobřeží bude i s dítětem v bezpečí,“ řeknu.

„Na jak dlouho?“ Hodí lžici do prázdné plechovky, ale ví právě tak dobře jako já, že na takovou otázku neumím odpovědět. „Olivie má dojem, že ti Jovie původně nabídla příměří,“ zabručí a podívá se mi do očí.

„Olivie s ní mluvila?“ zeptám se a mám co dělat, abych zamaskoval pobouření. Neodpoví – ví, že ani od něj nestrpím zradu. „Jestli se Olivie domlouvá s naším nepřítelem...“

„S *tvým* nepřítelem,“ opraví mě a z očí mu vyšlehne plamen – jako by mě vyzýval, ať se odvážím dokončit větu.

Zatnu zuby, abych potlačil zlost.

Do výrazu mu pronikne bolest a zmatek, ale nespouští ze mě pohled. „Nic z tohohle se nemuselo stát,“ řekne a zavrtí hlavou. „Tolik lidí přišlo o život, a kvůli čemu?“

Mou odpověď podbarvuje nevíra. „Chtěla za to hlavu mého otce.“

Popadne ho vztek a udeří plechovkou o kuchyňský pult. „Ušetřil jsi muže, který mi dal na krk tenhle obojek!“

Jsem tak ohromený, že mě nenapadá žádná odpověď.

Nikdy jsem neřekl Wellsovi a Olivii o Joviině ultimátu. Kdykoliv jsem o tom chtěl začít, nedokázal jsem se přimět k tomu, abych jim řekl pravdu o událostech před necelými čtyřmi lety. Po nějaké době jsem usoudil, že bude nejlepší nechat pravdu pohřbenou s mrtvými členy rady.

Ale mám-li být k sobě upřímný, vždycky jsem tušil, že by to nepochopili; opakovaně vyjadřovali nespokojenost s otcovým panováním.

Otočí se a udeří do skřínky za sebou. Vylévá si zlost – na čemkoliv –, aby neprovedl něco, co by nemohl vzít zpátky. Například aby na mě nevztáhl ruce.

Po chvíli ticha promluví, stále otočený zády ke mně. „Víš stejně dobře jako já, že Maile už dávno mohlo využít naší slabosti.“

Obrátí se zpátky ke mně. Teď už je o něco klidnější. „Vědí, že jsme přesunuli veškerá vojska k hranicím s Roisonem. Nic jim nebrání ve vpádu do naší země, plenění – sakra, ani v obsazení hlavního města. Ale neudělali to.“ Prosebně se na mě zadívá. „Musel jsi přemýšlet nad důvodem.“

Přemýšlel jsem nad ním až do omrzení. Nic na celé téhle válce nedává smysl. Evelyn měla dokonalou příležitost napadnout nás od západu, ale neudělala to. Jovie měla prostředky k rozpoutání vzpoury přímo v hlavním městě, ale nevyužila jich.

Zůstává jediné, hořké zdůvodnění, ze kterého se mi dělá zle víc než z čehokoliv jiného: Jovie nikdy neměla v úmyslu zničit otcovu vládu ani Kentu. Pokusila se zabít mého otce jen proto, aby udělala radost svému milenci, Wrenovu synovi. *Kaiovi*.

Neřekl bych však, že je vhodná chvíle, abych pověděl Wellsovi o mém podezření, ani že jsem dal rozkaz k přepadení na severní hranici Maile.

Bojoval jsem s tím rozhodnutím dlouhé měsíce, a ačkoliv nás Maile nenapadlo přímo, brání strouským lodím v tom, aby mohly připlouvat k našim břehům. Nedostává se nám mužů, zbraní, jídla, dokonce i zatraceného vosku na svíčky pro bohy, a je to jejich vina.

Ze všech životů, jež jsem kdy ukončil, mě žádné nepronásledují tolik jako ty, jež jsem možná obětoval, když jsem zachránil otce. Naši lidé padají jako mouchy. Čím déle trvá válka, tím těžší je odlišit, kdy je nějaké rozhodnutí správné a kdy je jen *jednodušší*, ale v žádném případě nepřijmu vinu za činy jedné holky.

Pořád mě pronásleduje vzpomínka na to, jak přiložila mému otci k hrdlu dýku – tutéž dýku, kterou jsem nosil na její počest.

Z myšlenek mě vytrhne Wellsův hlas. „A je to stejný obojek, jaký jednoho dne zavěsí na krk mému dítěti, Ackere.“

„Co tím chceš říct?“ zeptám se a zahledím se mu do očí. „Že stojíš proti mně?“

Zavrtí hlavou. „Nikdy nebudu stát proti tobě,“ odpoví a položí si dlaň na hrud'. „Jenom tě žádám – jestli můžeš nějak zastavit tuhle válku, jakkoliv... *prosím*... udělej to.“

Wells mi ve třinácti zachránil život, když se vrhl před šíp určený mně. Tuhle laskavost jsem mu oplatil, když jsem ho hned vzápětí srazil z trasy dalšího šípu. Takové pouto se nedá pominout a nedá se ani změřit.

Proto mi zoufalství v jeho hlase působí takovou bolest.

Skloní hlavu v tradičním kentském gestu věrnosti. „Už bylo prolito hodně krve, ale...“ Vzhledne a s novým zanícením se mi podívá do očí. „Je tvůj protějšek. Vyslechne tě.“

Sevře se mi srdce. „Ona není Olivie, Wellsi. Všichni, kdo jsou spojení Párovacím poutem, nemusejí být zamilované protějšky.“

Teď v jeho výrazu čtu nejhorší emoci ze všech: zklamání. „Můžeš si lhát, jak jenom chceš, Acei, ale víš stejně dobře jako já, že mohla udělat horší věci. Dala přednost válce před zabitím tvého otce, protože jsi ji požádal, aby ho ušetřila. Jestli to není láska, pak nevím.“

Jsem příliš vyčerpaný, než abych se s ním dohadoval o tom, jestli mě můj protějšek miluje, nebo ne.

Obrátím se k odchodu. „Pokusím se ti sehnat víc železa,“ řeknu a vyjdu z jeho domu.

Na rozdíl od něj mám manželku, ke které se musím vrátit.

3. kapitola

JO

Pozorně se rozhlížím, jestli mezi těly neuvidím nějakou purpurovou barvu, ale převažuje červeně strouských znaků, za což jsem vděčná. Nedaleký voják přišlápne jednoho z mrtvých a s mokřým čvachtnutím mu vyškube zakřivenou šavli z hrudi. Zakřivené čepele často uvíznou v těle, jakmile krev mrtvého ztuhne. Voják si prohlédne zbraň a hodí ji na trakař.

Aspoň že už je na dohled konec bitevního pole. Vojáci procházejí mezi posledními oběťmi a odebírají jim použitelnou výbavu, zatímco večerní stráž vrší těla padlých na hromadu ke spálení. K přenášení každého strouského vojáka je třeba dvou našich mužů. Jsou to pořádní hromotluci, všichni.

V severních částech kontinentu, kde jsou zimy jen zřídka mírné a kde si ke snídani dávají čerstvé hovězí, vyrůstají ti nejkrutější z mužů. Pokud se tak vůbec dají označit. Jako *muži*. Jizvy na obličejích, pažích i prsou jim dodávají nestvůrné vzezření. Šrám způsobený ohnivým kamenem za každý život, který vlastnoručně ukončili.

Viděla jsem, jak v žáru bitvy vykřikují počty svých obětí.

Trofeje, tak je označil generál Samasu.

Tenhle konkrétní boj byl krátký. Nešlo o nic víc než potyčku před spaním. Pohrávají si s námi celé měsíce – od chvíle, kdy dorazili. Posílají sem dolů vždycky pár set mužů, někdy tisíc. Počty,

s nimiž nás přepadají, jsou pokaždé jiné, takže nikdy nevíme, co nám který den přinese.

Nejsme naivní a uvědomujeme si, jaký je jejich záměr: odvést pozornost našich vojenských sil a v náhodných intervalech nás obtěžovat, zatímco jejich skutečným cílem je přepravovat pomoc a muže přes záliv do Kenty. Věděli jsme, o co jim jde, od okamžiku, kdy jsme obdrželi zprávy, že v horách těsně za naší hranicí byli spatřeni strouští bojovníci. Očekávali jsme to, ale ani tak nešlo o ideální situaci, protože jsme museli narychlo rozestavit prapory podél společné hranice, a tím rozdělit naše zdroje. Potraviny a další zásoby teď musejí proudit do dvou opačných směrů. Zásoby jako voda, polní lůžka, oblečení a olej.

Vzdychnu a od úst mi vystoupá obláček páry. Od obzoru se šíří noc – obloha šedne a objevují se na ní první hvězdy. Rychle se blíží zima a já se na ni nijak netěším. Matka mi řekla, že si na řezavý vítr i pach ledu ve vzduchu zvyknu, ale zatím se to nestalo.

„Tady bys být neměla.“ Ohlédnu se přes rameno po zdroji podrážděného hlasu. Generál Samasu ukáže na jednoho vojáka – rozkaz beze slov – a obrátí se ke mně. „Potřebuješ si odpočinout.“

Shýbnu se pro dýku, kterou tu někdo upustil. „Mluv za sebe, starče.“

Fredrich, voják vedle něj, hází zabavené zbraně na odkrytý vůz. Za ty měsíce, co tu jsme, jsem ho slyšela pronést celkem pět slov, takže když zaznamená můj spor se Samem, jeho povytažené koutky úst mě překvapí. Zejména když uvážím, že se my dva nemáme zrovna v lásce.

Poprvé jsem si všimla, že mě Fredrich sleduje, už v Maile. Objevoval se na střechách domů nebo v průchodech ulic. Držel se v dohledu, ale nikdy příliš blízko. Když jsem se matce zmínila o tom, že mě sleduje nějaký voják, přiznala, že požádala Sama, aby mi zajistil ochranu. Nechtěla jsem ji rozrušovat, a tak jsem se s tím smířila v domněnání, že matčina paranoia časem odezní. Když

jsem ale zjistila, že ho mám za zády i tady u hranice, měla jsem toho dost a jasně jsem mu nakázala, ať se ode mě drží dál. Tváří v tvář mému hněvu na mě jen lhostejně hleděl.

Dál prohledávám bitevní pole a odháním mouchy, které se kolem mě rojí. Vždycky se zase hned vrátí. Představují neustálou obtíž. Jejich bzukot nás doprovází od první bitvy, jako by věděly, že pokud kolem nás budou poletovat dost dlouho, dočkají se večere.

Nejradši mají oči mrtvých.

Zrak mi padne na purpurovou nášivku, která je vidět pod ležícím Strouanem – vidím i část zlatého motýla, který tvoří mailský erb. Zasunu pod tělo botu a odvalím těžkého bojovníka stranou, abych se dostala k muži pod ním.

Zajímku se.

Toho mladíka znám. Viděla jsem ho v táboře. Myslím, že je to syn nějakého farmáře. Často v mé přítomnosti klopil oči. Nejdřív jsem si myslela, že za tím stojí ostych, ale časem jsem si uvědomila, že se snaží skrýt, jak mnou pohrdá. Patrně šlo z jeho strany o laskavost.

Je to zvláštní. Vypadá téměř mírumilovně, jako by spal – nebyť krve na jinak bílém obličejí. Většina vojáků umírá se zkřivenými obličejí a vytřeštěnými očima, jako by jejich boj pokračoval i za oponou na konci života.

Bolest na prsou mě z nějakého důvodu uklidňuje a já ji vítám.

Zvednu ruku a zamávám na znamení, že potřebuju pomoc s odnosem jednoho z našich padlých bratrů. „Maile!“ vykřiknu.

Jeden nedaleký voják upustí zbraně, další už překračuje tělo před sebou a míří ke mně. Sklopím oči k mailskému vojákovi a prakticky přestanu dýchat. Má otevřené oči, a i když jsou otupělé, nedá se pochybovat o tom, že mi oplácí pohled.

Žije.

On žije.

Přikleknu k němu. „Raino!“ Jemně vezmu jeho tváře do dlaní, zadívám se mu na zorničky a pak i na pomalé zvedání jeho hrudi –

mělký nádech, který mu trvá příliš dlouho. „Raino!“ zařvu. „Sežeňte někdo Rainu!“

Slyším, jak se blíží dusot nohou. „Jde sem,“ řekne mi někdo.

Připadá mi to jako celá věčnost, než se objeví léčitelka a přiklekne k vojákovi z druhé strany. „Jsem tady,“ ohlásí a přejíždí očima po těle zraněného. „Sundej mu zbroj.“

Neobratně zápolím s přezkami po straně hrudního plátu a Raina mi pomůže zvednout kov. Ta trocha vzduchu, který ve mně ještě zůstával, zmizí při pohledu na tmavou obdélníkovou sekeru zařatou do jeho břicha. *Ohnivý kámen.*

Raina se mi podívá do očí a tichá odevzdanost v jejím pohledu rozdmychá oheň vzteku, který ve mně dlouhodobě plane.

„Zkus to,“ pokynu jí. „Překulíme ho.“

Nečekám na její pomoc, chytím vojáka za kožené šaty a obrátím ho na bok. Z hrdla se mu vydere tichý sten, ale Raina i já v mrtvém tichu zíráme na jeho záda. Sekera mu prošla páteří.

„Jo...“, osloví mě Raina konejšivě.

Nevšímám si jí a vytrhnu zbraň z rány. Skutečnost, že se nevyříne skoro žádná krev, ještě prohloubí mou beznaděj. Když se mi podaří překulit vojáka zpátky na záda, abych se mu podívala do obličeje, jeho oči už zeskelněly a vyprchal z nich život. Ruka, kterou mu položím na hrud', se nehýbá.

Je mrtvý.

Uběhlo jen pár vteřin, ale teď je mrtvý.

Sednu si na paty a zadívám se na něj. Už nevypadá, jako by klidně spal – jeho otevřené oči jsou plné strachu.

Promarnila jsem jeho poslední chvíle snahou o záchranu, ačkoliv jsem se mu měla pokusit nabídnout útěchu.

Ale co si nalhávám? Nejspíš mě právě teď cestou do posmrtného života proklíná.

Zamrkám a vzhlednu. Obstoupili nás další vojáci. Z jejich výrazů čtu lítost a zlost, jež se, jak vím, zračí i v mém obličeji, ale

u některých vidím lhostejnou otupělost: viděli příliš mnoho mrtvých, aby je smrt ještě dojímal.

Zahlédnu plavé vlasy – to se mezi nimi prodírá Sam. Máchne rukou na znamení, že se mají rozejít.

Přiměju se vstát. „Pojď,“ řeknu mu a stoupnu si k nohám mrtvého vojáka. „Naložíme ho na vůz.“

Sam mi mlčky pomůže zvednout tělo. Odnese me ho na zakrytý vůz a položíme ho vedle dalších padlých. Sam sejme vojákovu z ramene nášivku, já ji od něj převezmu, připnu ji ke straně vozu a uhladím zařatou pěstí. Rodiny se z nich dozvědí totožnost mrtvých a budou si je moct odebrat k pohřbu.

Dnes jsme zatím napočítali sedmnáct padlých. To ve srovnání s jinými dny není tak špatné číslo.

Sam mi položí dlaň na paži a zastaví mě, než se můžu vrátit na bitevní pole. „Pro dnešní večer už jsi udělala dost.“

Pokusím se mu vymanit, ale drží mě pevně.

„Jovinie,“ osloví mě celým jménem. „Už jsi udělala dost.“

Tvrď se mu podívám do očí barvy pšenice a napadne mě, jestli ho nemám usadit. Zlost, která mi neustále plane v hrudi, dychtí po boji.

Pustí mě, jako kdyby vycítil, že se chystám vychrlit oheň. „Pole už je skoro vyklizené.“

Rozhlédnu se a skutečně, mrtvé Strouany olizují první plameny a k nebi stoupá sloupec šedého dýmu. Přenesu pohled na skvrny kouře v dálce. Naši protivníci v horách se chystají přenocovat. Nepochybně vidí, jak spalujeme jejich druhy.

Podvolím se, přikývnu a Sam se marně snaží zamaskovat úlevu.

Když dorazím na kraj tábora, ve vzduchu visí takřka hmatatelná únava. Cítím na sobě pohledy svých mužů. Těch samých, po jejichž boku bojuju, jím a truchlím. Bylo důležité, abych každému z nich dokázala, co ve mně je – každému z mužů vyslaných do války, již jsem zahájila. Jenom jsem si neuvědomovala hloubku své

provinilosti za volby, které jsem učinila, ani tíhu jejich pohledů. Když je mívám, uctivě sklánějí hlavy a já si odpírám úlevu, již by mi přineslo, kdybych odvrátila zrak.

Hodiny bezprostředně po bitvě jsou vždy klidné, ale dnes večer je ticho v táboře obzvlášť tíživé. Jako kdyby vzhledem ke krátkosti potyčky byla smrt našich mužů o to nesmyslnější. Ve srovnání s ruchem a hemžením, když jsme sem přitáhli, dnes tábor působí pustě. Na začátku nás bylo tolik, že jsme měli sotva dost místa, abychom tu mohli chodit.

Teď má aspoň každý svoje lůžko.

4. kapitola

JO

Ve stanu si odepnu zbroj a ramena mi poklesnou úlevou. Shodím těžký kov na zem, aby ho sloužící ráno odnesli na očistění, svléknu si kožený úbor nasáklý bahnem a krví a položím ho na zbroj. Okamžitě mi naskáče husí kůže.

Tělo mi obkružuje dlouhý postroj s mangi kameny propojený se smyčkou kolem krku. Visí mi mezi prsy a pod hrudí se dělí na dvě větve. Procházejí přímo přes jizvu od postřelení šípem, přes místo, kde sídlí moje magie, přes boky a na zádech se opět spojují. Bylo třeba řady pokusů a omylů, než se podařilo dovést postroj z mangi kamenů k dokonalosti, ale teď už je dostatečně volný, abych v něm mohla bojovat, přičemž zároveň tlumí mou magii a pouto, jež je s ní spojené.

Řetízek z mangi kamenů – obvykle schovaný pod šaty – váží jen o málo víc než jablko v dlani, ale z nějakého důvodu mě tíží víc než železný plát, který si každý den připínám k hrudi. Hanba, jež se váže k tomu, že ho nosím, neochabuje – vím, že moji lidé vnímají podobné obojky jako symbol útlaku. Jak je mám vést se silou a hrdostí, když nade mnou visí Párovací pouto? Potřebuju ty kameny, aby mě netáhlo za Ackerem, nebo jeho za mnou. Potřebuju je, abych si chránila mysl. A srdce.

Jsem vděčná za malé množství čisté vody v lavoru a umyju se, jak to jde nejlíp. Potom se obléknu do pracovní uniformy. Lůžko

v rohu mě vábí jako bájně sirény v zálivu. Toužím po spánku, ale vím, jaké hrůzy na mě čekají, až mu podlehnu.

Už dlouho utíkám před nočními můrami. Od Kenty. Před sny, ve kterých Kai podřezává Ackerovi hrdlo a já musím přihlížet, jak z jeho tmavých očí plných odporu vůči mně vyprchává život. Před sny, ve kterých se mě Acker snaží zabít, já se z nich probírám s lapáním po dechu a hmatám po domnělých prstech, jež mi svírají hrdlo.

Nejhorší jsou ale *dobré* sny.

Jako například znovunalezené vzpomínky na moje ukradené dětství nebo vzpomínky na čas strávený na Alaze s Kaiem a Messerem. Vzpomínky, v nichž jsem nucena znovu prožívat čas s Ackerem. Na té lodi, na souši... v měkké posteli s čistým prádlem.

Ať už dobré, nebo zlé – nechci žádné sny.

Do kostí mi proniká chlad. Zachumlám se do kabátu a posadím se na židli ke stolu. Z krabičky na stole vezmu zápalku, škrtnu s ní o dřevěnou plochu a zapálím olejovou lampu, která okamžitě zalije vojenskou mapu přede mnou oranžovou září.

Podívám se na kupu pergamenů a nedokončený dopis, ale představa, že bych měla formulovat celé věty, mi právě teď připadá příliš skličující. Místo toho si vezmu z vrcholu hromádky textů knihu – *Královnu Asu* – a nalistuju stránku, kde jsem minule skončila.

Poslední známý světloňoš není tématem, jemuž bych se dnes v noci chtěla věnovat. Myslela jsem, že když se o dřívější královně Maile dozvím co nejvíc, mohla bych se, já nevím, poučit z jejích chyb, ale kdykoliv čtu o jejím zbrklém, impulzivním panování, nacházím v jejích činech něco sama ze sebe. Jakkoliv si opakuju, že nejsem pomstychtivá ani krutá, nejsem si tak jistá, že dějiny nebudou vnímat moje jednání právě tak.

Kdybych mohla, vrátila bych se do minulosti a změnila bych svoje volby.

Po odplutí z Alahy s Ackerem a po přistání na pevnině jsem se měla vykašlat na Kaie i vzpouru. Místo abych jela do kentského paláce, měla jsem přesvědčit Ackera, aby se se mnou vydal do Maile. Pak by na vlastní oči viděl, jak může být všechno jiné bez potlačování magie pod tyranskou vládou jeho otce, a události se mohly vyvinout jinak.

Snažím se k sobě být shovívavá, připomínám si, že jsem byla mladá, naivní a nedůvěřivá – nevěřila jsem skoro nikomu a Acker nebyl výjimkou. A nikdy za mnou nepřišel, neposlal ani jedinou zprávu po poštovním holubovi. Střídavě se zlobím na něj a sama na sebe. Kdyby mě opravdu miloval, jak jsem si myslela, nikdy by si nevzal Irinu.

Prudce zaklapnu knihu, předkloním se a opřu si bradu o pěst. Jsem rozhodnutá, že neusnu. Mapa mi oplácí pohled, skoro jako by se mi vysmívala. Přejedu očima po vyznačených valech mezi horami. Strouští bojovníci obsadili řadu skalních říms a jejich známé pozice jsou na mapě vyznačené čtvercovými kolíčky. Slyšela jsem, že na některých místech nejsou římsy širší než několik desítek centimetrů. Jsou natolik drzí, že se promenují všem na očích. Vidí na nás a vědí, že za nimi nemůžeme.

Jsou příliš vysoko. V příliš otevřeném prostoru.

Sam mi vyprávěl o bitvách, které trvaly celé roky, o válkách, jež se táhly desetiletí, a já se modlím ke všem bohům, abych žádnou takovou neprožila. Toužím, aby tahle válka skončila, a přitom ještě ani nezačala. Aspoň ne pořádně. Podrážděně máchnu rukou a smetu značky z mapy na zem.

Před stanem se ozývají kroky. Vojáci se vrací z bitevního pole. Očekávala jsem, že válka bude hlučná, a v žáru bitvy taková opravdu je, ale potom? Panuje bolestné ticho.

A má hlava těžkne čím dál víc.

Položím si ji na předloktí a zavřu oči. Poslouchám pravidelné kroky večerních hlídek, které se vrací na noc do tábora. Z nějakého

důvodu mě to konejší. Jako houpání vln na moři. Po chvíli téměř cítím vůni a chuť slané vody ve vzduchu.

Je to jeden z nejhorších snů vůbec. Vynáší na povrch emoce, které se v bdělém stavu neustále snažím potlačovat. A podvědomí mě nenechá uniknout pravým tužbám mého srdce.

Jedna z největších je...

Toble ti bude chybět, řekne Acker.

Vyžaduje ode mě veškeré úsilí, abych k němu vzhledla. *Vůbec ne.*

Usmívá se na nebe, oči stále zavřené, a já pozoruju kapku vody, která mu stéká po hrdle. Je odpoledne, právě jsme se vykoupli a on mě přesvědčil, abych si s ním lehla na palubu. Z nějakého důvodu je posedlý mými spacími návyky. S tváří položenou na vnitřní straně jeho bicepsu zavřu oči a přijmu svůj osud.

Bude, trvá na svém a palcem mě lenivě hladí po paži.

Je to neskutečně příjemný pocit.

Nastane den, kdy nezabiješ žádného muže.

Do mé ospalosti pronikne zmatek. *Co jsi to právě řekl?*

Jemné pohupování lodi se zastaví. *Budeš uvažovat, co to s tebou je*, pokračuje hlasem, který je pro mou duši jako balzám. *Protože jak by ses mohla vzdát toho pocitu, když zarazíš čepel do těla jiného člověka?*

Něco tu není správně.

Otevru oči a vidím, že na mě hledí. Jeho tmavé oči jsou na den- ním světle mírné a ospalé. *Oba jsme hrozní lidé*, Jovie, řekne. Teď mě hladí po vlasech. *A je v pořádku si to přiznat.*

Po chvíli zmatených úvah si říkám, že... má možná pravdu. Přitisknu se k němu víc, nechávám se hýčkat teplem jeho těla i spánkem, jenž mi zavírá víčka.

Vtom mě něco probudí.

„Kurva, B.“

Zamžikám na Messera. Pomalu si uvědomuju, kde ve skuteč- nosti jsem. Sedím ve svém stanu a právě jsem zabodla dýku těsně vedle Messerových prstů položených na stole.

Nejsem na lodi uprostřed oceánu.

Vytrhnu dýku ze stolní desky, položím ji stranou, narovnáám se a otřu si pramínek slin z tváře. „Proč ses ke mně tak připlížíš?“

„Málem jsi mi ufikla prst,“ odpoví a ublíženě si ho prohlíží.

Mávnu nad jeho obavami rukou. „Určitě by zase dorostl, až by ses příště v něco proměnil.“

S hrůzou na mě zůstane zírat. „Takhle to nefunguje.“

Jak bych to mohla vědět? Já se ve svém volnu neproměňuju v okřídlenec.

Podívám se na jeho polonahé tělo. „Jsem ráda, že jsi tentokrát našel aspoň kalhoty.“

„Sebral jsem je jednomu chudákovi pár stanů dál. Určitě bude dost smutný, až se vzbudí.“

V žádném případě nechci vědět, jestli je ten chlapík měl oblečené, když mu je Messer kradl. „Co tu děláš? Měl ses hlásit až za týden.“ Messer zvažní a mně se zježí chloupky na šíji. „Co se děje?“

Chvilí trvá, než promluví, a těch několik vteřin stačí, abych pochopila, co se chystá říct. „Kai dnes ráno poslal zprávu. Letěl jsem rovnou sem.“

Sevrnou se mi útroby a spolknou žaludeční šťávy, které mi vystoupaly do úst. „Roison je připravený vpadnout do Kenty?“

Vážně přikývne. „Ano.“

Byla to jen otázka času, ale i tak se mi ta novinka jen těžko vstřebává.

Messer vycítí mé zděšení a přistoupí o něco blíž. „B...“

Rychle vstanu, abych se vyhnula jeho objetí, a shýbnu se pro dřevěné značky, které jsem předtím shodila z mapy. „Potřebuješ se někde vyspat?“ zeptám se ho, zatímco se je snažím nabrat všechny najednou. Nejde to.

Povzdechne si a klekne si, aby mi pomohl. „Odpočinek přes noc by se mi před zpátečním letem hodil.“

Rozhodím posbírané značky po mapě a sednu si zpátky na židli. „Vezmi si postel. Já musím ještě odpovídat na dopisy.“

Opře se o stůl. „Taky se potřebuješ vyspat. Vypadáš hrozně.“

Probodnu ho pohledem. „Sám vypadáš hrozně.“

Podívá se na svůj nahý trup, který je – objektivně – velice pěkný, a přimhouří na mě oči. „Jsme přátelé, B. Navzájem si nelžeme.“

Zakotvím pohledem na jizvě ve tvaru písmene V pod jeho klíční kostí, jasně patrné na pozadí jinak hladké kůže, ale hned nato ho plesknu přes břicho. „Jestli nenapišu matce nejmíň jeden dopis denně, pošle pro mě kavalérii.“

Zabere to – vidím, jak se mu uvolní napjatě sevřené rty. „O tom nepochybuju.“

„Zůstaň tu přes noc,“ pobídnu ho. „Odpočiň si.“

Nadechne se a rozhlédne se po mém stanu. „Určitě tu pro mě nenajdeš lepší využití?“

Messer se hrozně nerad zdržuje ve vnitrozemí, ale výčitky svědomí z toho, že mě nenásledoval do bitvy, ho trápí víc. Přes veškeré ujišťování, že jsem bez něj v pohodě, se o tom zmíní při každém hlášení, jež mi podává.

„Drake by mi vynadal, kdybych ho o tebe připravila.“

„Pořád mě staví do čela hlídek.“

„Nepochybuju, že z dobrého důvodu,“ odpovím s upřímným úsměvem. „Než ráno vyrazíš, vrať, prosím, ty kalhoty.“

Zakoulí očima a zazubí se. „Jak si přejete, vaše...“

Hodím mu do obličeje jednu dřevěnou značku z mapy. „Opovaž se.“

Stanem zazní jeho smích. V další chvíli padne na lůžko a se spokojeným vydechnutím zaboří obličej do mého polštáře.

5. kapitola

ACKER

Posel mi vtiskne do ruky svinutý pergamen a já ho kývnutím propustím. Zmizí právě tak rychle, jako se objevil. Opatrně se podívám přes hodovní síň plnou lidí na svého otce. Je pohroužený do rozhovoru s Paulem. Zdá se, že urozený lord nějak přesvědčil otce, aby si dnes večer dal skleničku, ačkoliv se pořád paranoidně bojí další otravy. Podle jejich zrůžovělých lící se zdá, že už se u obou projevují účinky vína.

„Chudák,“ poznamená Hallis a napije se z vlastního poháru.

Sleduju směr jeho pohledu a vidím, jak se otcův královský ochutnávač v rohu místnosti kymácí. Neurozený chlapec nemá šanci odolávat síle palácového vína. Přinejmenším ne objemu, jaký Paul s oblibou konzumuje.

Otočím se k hodovní síni zády a přejedu dlaní po krbové římse. Nechci, aby někdo viděl znechucení, které se marně snažím maskovat. Před necelou hodinou jsme vyšli ze zasedací místnosti, kde jsme vyslechli šokující hlášení o počtu obětí na hranicích. Dalších deset tisíc mužů zemřelo a klíčové hornické město je v rukou nepřátel. Dochází nám uhlí a třetina zásob obilí kvůli nevhodnému uskladnění zplesnivěla.

A rada si tu klidně hoduje a popíjí, jako by se nic nedělo. I na schůzi působili zvláště uvolněně. Jako by pouhé pobývání v otcově blízkosti zklidňovalo jejich zjitřené mysli. V posledních něko-

lika týdních byl král kupodivu přítomný a podařilo se mu zmírnit výbušnou atmosféru předchozích schůzí.

Ukolébal všechny až na Tyreeka, Johannese a Daze. Ti sedí na opačné straně stolu a nemají před sebou ani drobek jídla nebo kapku pití. Podle toho, jak se tváří, jsou stejně znechucení veselím a opilstí ostatních členů rady jako já. Ani jeden z nich se nenarodil jako šlechtic. Člověk může žít mezi zdmi paláce a neuvědomovat si tragickou situaci obyčejných lidí, ale tihle tři ji znají velice dobře.

Hallis se ke mně nakloní, aby mě zakryl vlastním tělem před všetečnými pohledy. Narovná se a rozlomím červenou voskovou pečeť na svitku. Přeletím slova pohledem a zmačkám pergamen v ruce.

Hallis mlčky čeká, až ho seznámím s obsahem zprávy.

Chvilí mi trvá, než se zklidním. „Mailské námořnictvo potopilo v zálivu třetinu strouské flotily.“

Hallis přešlápne, rozhlédne se, jestli nás někdo neposlouchá, a zeptá se: „Jak?“

Musím se ovládat, abych neuhnul před jeho pohledem, když mu doslovně tlumočím obsah zprávy. Poslední slovo vyplivnu jako kletbu. „*Ejun*.“

Tihle bájní tvorové vyhynuli už před tisíci lety, ale je tu jeden měnivce, o kterém vím, že se umí proměnit ve smrtícího, lidožroutského ptáka. Joviin *mazlíček* – Messer.

Hallisovi se po obličejí pozvolna rozlije pochopení. Přikývnu. V žilách mi i přes blízkost hučících plamenů v krbu tuhne krev.

„Doprdele,“ uleví si a opře si ruce v bok. „Tvůj otec bude nesnesitelný, až to zjistí.“

Otcův prvotní hněv po Joviině zradě odezněl, ale urážky, jimiž mě počastoval, mě pořád pálí. *Zamilovaný pitomec. Zabedněnec. Hlupák*. Časem se mi omluvil za to, že se ke mně v prvních týdnech choval tak příkře. Dokonce zašel tak daleko, že mi projevil pochopení.

Jednou večer mi ve svém salónku položil dlaň na rameno a řekl: „Proč myslíš, že nechávám Gretu v knihovně? Můj protějšek mi taky jednou nebo dvakrát dal pěkně zabrat.“

Ale vzhledem k otcovu současnému opojení vůbec nechci pokoušet jeho trpělivost.

Vyhodím pergamen do krbu.

Vyměníme si s Hallisem pohledy a vydáme se opačnými směry. Procházím kolem strážných v přilbách, u stěny s okny z barevných skel, abych se vyhnul nevíтанé pozornosti. K východu ze sálu už mi chybí jen několik kroků, když za sebou uslyším otcův hlas. Zní v něm jasný nesouhlas.

„Synu.“ Pronese to jediné slovo jako projev náklonnosti, ale položený nepopíratelnou autoritou.

Zastavím se a otočím se k němu čelem. „Otče.“

„Kam tolik spěcháš?“ Vzdálí se od svých společníků a jeho oči najednou působí zcela střízlivě.

„Necítím se úplně dobře.“ Položím si ruku na břicho. „Dnes večer půjdu brzy spát.“

Našpulí rty a já vidím, jak uvažuje nad mými slovy. Pořádá tyhle večere jako důkaz sebevědomí určený širší šlechtě i radě. Nic není důležitější než zachovávat před lidmi dojem, že máme všechno pevně v rukou.

Lidé hodnotí stav země podle nás. Nikdy nedávej najevo svoje obavy.

Položí mi dlaň na rameno. „Princ by nikdy neměl nechávat svou manželku samotnou s dvorními hodnostáři.“

Slyším zaskřípění vlastních zubů. „Jistě.“

Otočím se ke stupínku a podívám se na Irinu. Neopustila svoje místo od chvíle, kdy jsem jí před několika hodinami při začátku večere odsunul židli. Vypadá vznešeně a je bezchybně upravená. Často přemítám, jestli za jejím zevnějškem stojí čas a pečlivá příprava, nebo jestli jde o iluzi. Bez jejího obojku je možné oboje.

Má zášť ještě zvyšuje tíhu a dusivost obojku kolem mého vlastního krku.

Vykročím k ní. Chvilí si pohrává se syrovou kostkou v prstech, než si ji vloží do úst. Když stoupám na stupínek, zakotví na mně pohledem, a jakmile si uvědomí, že jdu k ní, narovná se a nasadí výraz pozorné podřízenosti.

Oba víme, že jde o klam.

„Manželi,“ přivítá mě.

Rozhlédnu se po okolních dvořanech. Všichni jsou to klevetníci, kteří dychtivě čekají na jakékoliv sousto, o něž by se podělili s hladovými davy. Nikdy si ji příliš neoblíbili a za její osamělost nesu částečně vinu i já.

„Ženo,“ odpovím a nasadím okázalý úsměv. „Doufám, že ti nebude vadit, když se dnes večer odebereme do svých komnat poněkud dříve.“

„Ano?“

„Ano,“ potvrdím a v duchu ji zapřísahám, ať nedělá potíže. Položím ruku na opěradlo její židle, skloním se jí k ramenu a druhou ruku před ní otočím dlaní vzhůru. „Hned teď.“

Trvá příliš dlouho, než se podvolí, ale nakonec vloží svou dlaň do mé. „Jak si přejete, *Vaše Vysosti*.“

Vím, že bych podle otcova přání měl provést manželku hodovní síní k hlavnímu vchodu, abychom udrželi iluzi silného spojení se Strou, ale já s ní místo toho zamířím k zadnímu schodišti. Nic nenamítá, když scházíme po úzkých schodech do kuchyně. Jakmile se vynoříme ze stínů, břinkání hrnců i rozhovory okamžitě ztichnou. Omluvně kývnu a položím Irině ruku na záda, abych urychlil její odchod.

Jakmile jsme sami, ucukne před mým dotykem. „Nemusíš mě postrkovat.“

Jsem rád, že nepřestala hrát svou roli před svědky, ale ví stejně dobře jako já, že služebnictvo má ve zvyku špehovat zpoza rohů.

Během posledního roku se ke mně chová čím dál odmítavěji a to poslední, co dnes večer potřebuju, je, aby se po paláci roznesly zprávy o další hádce mezi princem a jeho manželkou.

Irina se o něco uvolní, jako by si to právě uvědomila taky. „Celý den jsem strávila mezi dvořany, tak jsem trochu napjatá,“ zamumlá a dokonce se pousměje.

Rychlost, s níž se změnilo její chování, mě znepokojuje – skoro jako by se mnou soucítila. Ani si nevzpomínám, kdy jsem viděl naposled, jak se upřímně usmívá, natož kdy se usmívala na mě. Ale čím déle na ni hledím, tím víc mi připomíná dívku, které jsem se dvořil ve Strou. Připadá mi, jako by od té doby uběhla celá věčnost. Od doby, kdy jsem chtěl, aby tohle manželství klapalo – nejen kvůli našim dvěma zemím, ale i pro nás dva. *Pro ni.*

Irina vždycky byla citlivá. Příliš citlivá pro život mezi šlechtou. Její rodiče jí uškodili, když ji chránili před temnějšími stránkami života. Navštěvoval jsem ji, jak nejčastěji jsem mohl, abych se jí dvořil a abych posiloval porozumění mezi námi. A tehdy jsem se na návštěvy u ní vyloženě těšil. Nabízely mi oddech od vojska, aniž bych se musel vrátit do hlavního města. Týdny, kdy ode mě nikdo nechtěl žádná řešení. Týdny mimo otcův tíživý dohled.

Ale dívka, s níž jsem chodil na dlouhé procházky a s níž jsem si v přítomnosti jejích rodičů vyměňoval mnohoznačné postranní pohledy, je pryč. Dívka, která se rozzářila při těch nejprostších gestech – když jsem jí dával zabalené čokoládové bonbony nebo když jsem ji líbal na nejměkčí část ruky –, se *zlomila* v den, kdy jsem vyhlásil svůj úmysl vzít si místo ní Jovie. Udělal jsem to před celým dvorem shromážděným k hostině uspořádané na oslavu Joviina návratu, a Irina už pak nikdy nebyla jako dřív. Můj čin zničil jakoukoliv náklonnost, již ke mně chovala, a spolu s ní i její někdejší laskavost.

Na okamžik ve mně vyklíčí provinilost, ale hned zase zmizí a já se odvrátím, abych pokračoval k vlastní ložnici.

Od stěn se odrazí její podrážděné odfrknutí. „Takže jsme zase zpátky u tiché domácnosti?“

Nenechám se vyprovokovat.

„Jsi pořádný parchant, víš to?“

Podobně jako můj otec by si měla najít nějaké nové urážky.

„... zase spát v *jejím* pokoji a tvářit se, že neexistuju...“

A je to tu.

„... arogantní hajzl k ničemu...“

O tom by se dalo debatovat.

„... otci, že ho sleduješ.“

Dveře ložnice už mám na dohled, když mi dojde, co právě řekla. Zastavím se a pomalu se k ní otočím. „Prosím?“

S každým nádechem se jí dme hrud'. „Řekla jsem,“ zavrčí a výzývavě přikročí ke mně, „že povím tvému otci, že ho necháváš sledovat, kdykoliv opustí palác.“

Než stačí mrknout, sevru jí hrdlo a narazím ji zády na stěnu. S rozšířenými zorničkami mě chabě drápe do zápěstí. Její povýšená troufalost se vmžiku vypaří. Skutečná Irina je vyděšená. A zoufalá, jak si uvědomím, když vidím, jak bojuje se slzami.

„Co si myslíš, že děláš, Irino?“

„Chci pryč,“ vyhrkne. „Chci pryč z tohoto manželství i z tohoto paláce plného samých zatracených pokryteckých tupců, které má tvůj otec pod palcem...“

Zacpu jí ústa dlaní. „Chceš se nechat zabít?“ zasyknu.

Ale Irina dál přes moji ruku ječí nesrozumitelná slova, takže ji musím zvednout za pas a odnést ji těch několik posledních kroků k naší ložnici. Celou dobu se brání, a jakmile za námi přibouchnu dveře, s podrážděným zabručením ji pustím. „Měla by sis dávat větší pozor na jazyk, protože tě bohové možná právě zachránili před popravou.“

Obličej se jí zkříví a zlost vystřídá zoufalství. „Prosím,“ žadoní. „Nech mě jít domů.“

„Kde je Wesley?“

Při zmínce o jejím milenci se jí vlhkost z očí přelije na tváře. „Nechci ho.“ Oběma rukama mě chytí za košili i za mangi kameny, které se skrývají pod ní. „Jestli mě nenecháš odejít, řeknu rodičům, ať zruší naše manželství,“ zadrmolí překotně.

„Pod jakou záminkou?“

„Že můj manžel odmítá zplodit Dědice.“

Nedokážu zadržet smích, který se mi dere z hrdla. „Myslíš, že mi sejde na tom, co si ti licoměrníci myslí?“ Chytím ji za zápěstí a tisknu, dokud mě nepustí. „Jsou stejně k ničemu jako tvoje věno.“

Má slova jen ještě prohloubí její neovladatelné zoufalství. „Já... já ti nevyčítám, že máš protějšek, Ackere. Jenom se chci vrátit domů. Prosím, nech mě odejít domů.“

Při posledním slově se jí zlomí hlas a já zavřu oči. Celé tohle uspořádání je jeden velký podvod a to poslední, co bych chtěl dělat, je utěšovat ženu, která mi během posledních let ztrpčovala život.

I tak si ji přitáhnu do náruče.

Její slzy mi promácejí košili a já rozpačitě přešlápnu.

„Pojďme do postele,“ řeknu a pohládím ji po vlasech. „Až se vyspíš, budeš se cítit líp.“

Chvilí to trvá, ale konečně se podvolí a přikývne, s hlavou stále na mé hrudi. Nasměřuju ji k úhledně ustlané posteli. Tenhle pokoj kdysi býval jen můj, než mě otec přinutil, abych ho sdílel se svou ženou.

Některé bitvy se vyhrávají kapitulací.

A zdá se, že Irina to taky pochopila, přinejmenším pro dnešní večer, protože si beze slov svlékne přepychové šaty a vklouzne pod přikrývku jen ve spodním prádle. Po obličejí se jí dál koulejí slzy, a když má teď na tvářích rozmazanou řasenku, uvědomím si, že za její krásou nakonec přece jen nestojí magická iluze. Je nejistá a opatrně se na mě dívá zpod přivřených víček. Její vzlyky tichnou.

„Jediný způsob, jak jsem mohl podkopat otcův rozkaz, abych si tě vzal, spočíval v tom, že jsem veřejně dal přednost Jovinii,“ řeknu.

Je to svým způsobem omluva.

Jednalo se o rozhodnutí učiněné ze zoufalství, jako většina mých rozhodnutí souvisejících s Jovií, jakkoliv je pro mě trapné to přiznat.

Skloním se k ní a palci jí otřu z tváří šmouhy od líčidel. „Ale už mi nikdy nevyhrožuj.“

Po spáncích jí stečou čerstvé slzy a odvrátí se ode mě. „Umíš být tak krutý,“ zašeptá.

Já vím.

Jenom se nedokážu přimět k tomu, aby mi na tom záleželo.

6. kapitola

ACKER

Ložnice pro hosty vypadá úplně stejně, jako když jsem v ní byl naposled.

Rozepnu pás s dýkami, který se mi táhne přes prsa, a přehodím ho přes opěradlo křesla na čtení. Prikázal jsem služebnictvu, ať do tohoto pokoje nechodí, ale pořád si dávám velký pozor na to, v jakém stavu ho zanechávám. Na všech plochách leží tenká vrstva prachu – i na stole, kde i po tak dlouhé době pořád leží Joviin skicář.

Opatrně ho otevřu a pohled mi oplácí ušlechtilý kůň. Hřebec se šerpou a korunou vhodnou pro královnu. Je pěkný. Dokonce by se dal označit za roztomilého. Soukromý vtip, který mi kdysi připadal rozkošný. Teď při pohledu na něj cítím jen hořkost.

Ale jsem tu kvůli šatům zavěšeným na dveřích skříně. Přitahuje mě jako jelena v říji a já vnímám, jak se mi v ústech sbíhají sliny. Pokaždé, když podlehnu, přísahám, že to bylo naposled, ale už dávno jsem si přestal nalhávat, že svůj slib dodržím. Zvednu šaty ze dveří, pohladím je palcem, přitisknu si jejich límec k nosu a zhluboka vdechnu. Ta vůně je slabá. Tak slabá, že často přemítám, jestli si jen nenamlouvám, že cítím divoce rostoucí květiny a sůl.

Zoufalství je smrtící droga.

Setrvalá touha vidět ji se časem nezmírňuje.

Pokud si nedávám pozor, naopak zesílí natolik, že mě téměř mrzačí. Vyplňuje každý okamžik, kdy jsem vzhůru, každou moji myšlenku, každou vteřinu každého ztraceného dne... dokud nepodlehnu.

Dával jsem to za vinu poutu, ale i v tomhle ohledu už jsem si dávno přestal lhát.

Zavěším šaty zpátky na dveře a posadím se na kraj postele. Nenávidím sám sebe za to, co se chystám udělat. Trvalo mi dlouho, než jsem zjistil, že je lepší prostě svou touhu uspokojit. Kapitulovat, místo abych proti ní bojoval. To je jediný způsob, jak získám aspoň dočasnou úlevu.

Zvednu řetízek kamenů z krku a chvíli je nechám viset mezi prsty, než je položím na noční stolek. Do hrudi se mi rychle vrátí teplo magie – je to podobný pocit, jako když se člověk protáhne po dlouhém spánku. Ze všech směrů ke mně doléhá píseň kovu a můj dar rychle vyhledává každý jeho kousek. Od měděné vany v sousední místnosti po smítka v prasklínkách ve stěnách. Chvíli si jen tak užívám chuť svobody, ale má radost je jen krátkodobá a brzy ji nahradí dychtivé očekávání.

Je nemožné vnutit se k Jovii, když je vzhůru, zejména když má na sobě ten postroj z mangi kamenů, který vytvořila, aby potlačila spojení, jež mezi námi ustavuje Párovací pouto. V poslední době ale spí čím dál míň. Přicházejí nové zprávy o její účasti v bojích na hranici se Strou a odpočinek je životně důležitý, když neustále potřebujete být připravení do bitvy. Musí být vyčerpaná.

Nepoznám, jestli je to mou přísahou, nebo jen obyčejným podrážděním, že se mi svírá srdce.

Lehnu si, podložím si hlavu rukama, zavřu oči a soustředím se. Schopnost překonat hráz z mangi kamenů jsem objevil náhodou, když jsem pročítal text o jednom alchymistovi, který věřil, že by spolykáním mangi kamenů mohl zrušit krevní přísahu. Samozřejmě se mýlil, ale poté, co jsem si několik týdnů každé

ráno přimíchával malá množství jemně nadrcených mangi kamenů do čaje, se u mě vyvinulo něco na způsob odolnosti vůči schopnosti kamenů tlumit magii, a tím i pouto.

Mangi kameny mě pořád tíží a jako člověk, který si vůči nim vypěstoval docela vysokou odolnost, si můžu jen představovat, jak těžké musejí připadat Jovii, zvlášť když je nosí pořád.

Obvykle vyžaduje veškerou mou energii, abych překonal vzdálenost mezi námi, a už melu z posledního. Od hádky s Irinou před několika týdny se mnou tráví víc času. Jejích návštěv u Wesleyho ubýlo a to znamená, že většinu nocí sdílíme postel.

Nestojím o další hádku, a tak musím čekat, než usne, než můžu odejít z pokoje a soustředit se na spojení, abych zjistil, jestli je Jovie vzhůru.

Jovie.

Je obtížné propojit dívku, kterou jsem přivezl z Alahy, s mladou ženou, která je dost silná, aby přemohla strouského bojovníka. Nevím, proč mi to dělá takové potíže, když uvážím, jak lehce vypálila Temný hvozd nebo s jakým klidem prolila krev otcovy rady. Stále mě však pronásleduje vzpomínka na její ruměnce a naivitu – a vzbuzuje ve mně pochybnosti, jestli je opravdu tak výkonná na bitevním poli, jak uvádějí hlášení. Bez ohledu na to, že se navzájem shodují.

Má mysl se natáhne tak daleko, jak to jen jde, a pak ještě kousek, na zvláštní místo, kde neexistuje nic než *toble*. Nic než nitka spojení mezi námi. Poslepu postupuju podél ní. Neozývají se žádné zvuky, necítím žádné pachy ani vůně, chybí mi povědomí o tom, kde je nahoře a kde dole. Obklopuje mě pustá prázdnota.

Když jsem se snažil sledovat pouto poprvé a podruhé, málem jsem se otočil v obavách, že v té prázdnotě zabloudím. I teď si začínám dělat starosti, jestli jsem se neztratil, protože to trvá příliš dlouho.

Pak ale spojení zatepe.

Jde o jediné slabé zachvění, které mi prozradí, že se blížím k cíli. Její srdce se stahuje ve stejném rytmu s mým a jeho tlukot s každým nádechem sílí. Slyším ho čím dál hlasitěji a zřetelněji, ozývá se v mém těle i myslí a zaplavuje prázdnotu mezi námi.

Dokud náhle neutichne.

Stojím na pevné zemi a chvíli se rozhlížím po malém stanu, než spočinu zrakem na svém protějšku. Spí u stolu s hlavou položenou na předloktí a hrudník se jí pravidelně zvedá a klesá. Vlasy jí splývají na ramena ve změti vln a zakrývají jí obličej. Knoflíčky u límce košile má rozepnuté a špinavá látka se rozhrnula natolik, aby odhalila řetízek z mangi kamenů kolem krku. Košile je postříkaná krví a blátem, nejvíc na manžetách kolem zápěstí. Zpod stolu vyčnívají její holé nohy překřížené v kotnících u mísy se zabahněnou vodou. Určitě usnula při mytí po bitvě.

Přistoupím k ní blíž a přejíždím očima po její nepohodlné poloze. Zdá se, že se umyla po kolena, než ji přemohlo vyčerpání. Sednu si do dřepu – takhle vidím líp pod oponu měděných vlasů. Podívám se jí do obličeje a tělem mi projede ostrá bolest.

I po tak dlouhé době mě pohled na ni pořád bolí.

Krásná, tvrdohlavá Jovie.

Bohové vědí, že jsem strávil dost bezesných nocí tím, že jsem na ni zíral, abych si zvykl na její krásu, ale zatím se mi to nepodařilo. Mohl bych se na ni dívat celou věčnost a skutečně nevěřím, že někdy přestanu toužit po dalším okamžiku, po další vteřině, po dalším nádechu, při němž ji budu mít před očima.

Opatrně zvednu ruku, abych jí odhrnul jemné vlasy z obličeje. Má svrastěná obočí a semknuté rty – mračí se, jako by ji trápily zlé sny. Napadne mě, jestli se jí zdá o mně, nebo o ukrutnostech, které během dne viděla. Nestydím se přiznat, čemu bych dával přednost.

Vím, že je to zbytečné, ale stejně jako při všech minulých návštěvách se k ní nakloním a vdechnu. Lpí na ní pach války. Jeho

nejsilnější a nejodpornější složkou je strach, podbarvený blátem, potem a kůží. To, po čem prahnu nejvíc, vůbec necítím – tu jemnou vůni, která ji odlišuje od všech ostatních. Dokonalou kombinaci divoce rostoucích květín, slané vody a železa, jež jí koluje v krvi.

Prostřednictvím pouta jsem nikdy její vůni nezachytil. Právě díky tomu byla schopná nepozorovaně vyslechnout můj rozhovor s otcem večer před hostinou na její počest. Po té vůni toužím ze všeho nejvíc, jednoduše protože ji nedokážu ucítit. Nevím, proč mi pouto umožňuje vnímat všechny pachy a vůně kromě její, ale přivádí mě to k šílenství.

Vidím, jak jí pulzuje tepna na krku. Má pravidelný tep – důkaz zdravé životní síly.

Při tom pohledu se mi sbíhají sliny.

Nevím, co mě to popadlo, ale najednou mě přemáhá neodolatelná touha ucítit její tep jazykem. Opřu se rukou o okraj stolu a předkloním se. Naposledy se nadechnu a zadržím dech – pořád ani sebemenší náznak její vůně.

Ocitám se na nebezpečném území, když jí přitisknu ústa k jemné kůži.

Rty se mi rozšíří teplo a tělem mi projede vlna chťíče.

Bojuju proti nutkání zabořit do ní zuby.

Mohl bych to udělat.

Přímo teď, přímo tady.

Prokousnout jí tkáň, prolít její krev a ukončit trápení nás obou.

Hlavou mi víří myšlenky, ale hrudník se mi sevře prudkým nesouhlasem a do úst mi vystoupá hořká pachut'. Jako kdyby mi drtila srdce v pěsti, jako neustálá připomínka moci, kterou nade mnou kvůli krevní přísaze má.

Nesnáším to.

Vsadím se, že by chutnala krásně. Jen jediný dotyk jazykem...

Z úst jí splyne tichý sten a já ucuknu. Rázem se vytrhnu z krvežíznivého zasnění a pohledem zhodnotím její výraz. Pořád spí, stejně jako před chvílí, jen mírně pootevřela rty.

Pomalu vydechnu a narovnáám se. Moje smysly zaplavuje touha spolu se strachem. Její emoce, které jsem vnímal přes pouto, mi vždycky připadaly složité. Hranice mezi strachem a vzrušením je u Jovie velice tenká. Jedna emoce často vede k druhé. Jako když jedete tryskem na koni, nebo při prudkém souboji s meči. Nebo když jsem ji políbil s trochu přílišnou vášní.

Už to jsou čtyři roky, co jsem naposledy viděl barvu jejích očí, ale odmítám čekat další čtyři, než uvidím, jaká emoce u ní získá navrch, až mě spatří – strach, nebo vzrušení.

Zacukají mi koutky úst.

Už se na to těším.

7. kapitola

ACKER

„A cei, vzbud' se,“ osloví mě Hallis a popleská mě dlaní po tváři. „Vstávej.“

Zavrtím se a poplašený výraz v jeho očích mě okamžitě vytrhne z mlhy spánku. Zvednu se do sedu. Mdlé světlo, které dopadá do pokoje prosklenými dveřmi na balkon, mi oznamuje, že je časné ráno. „Co se děje?“

„Roison vpadl do údolí na Tyreekovo panství. Obsadili město a rozbíjejí tábor podél fjordu.“

„Kde je otec?“ zeptám se.

„Jeho ložnice je prázdná. Zion vypravil posla z bitvy. Čeká dole.“ Zvedne z nočního stolku řetízek mangi kamenů a hodí mi je. Chytím je a přitisknu si je k prsům. „Oblékní se,“ pokyne.

Vyjde z pokoje a já za ním zavřu dveře drobným proudem magie. Svěším hlavu do dlaní. Polévá mě stud jako pokaždé, když se probudím v téhle posteli, dnes ale desetkrát silnější, protože Hallis viděl mou slabost.

Obléknu se do věrejších šatů, pověším si náhrdelník z mangi kamenů na krk a vyкроčím k otcovu salónku. Tyreek a Hallis na mě čekají spolu s Drakenem a dvěma dalšími lordy. Voják, který sedí na židli ozdobené štrápci, bez mrkání zírá na vojenskou mapu.

Má otupělý, prázdný pohled, jaký vojáci získají poté, co hodiny, dny, někdy dokonce týdny hledí do tváře smrti.

Přes ramena má přehozenou deku. Jeho tělo je potřísněné zasklou krví, blátem a dost možná i vnitřnostmi, vlasy se mu lepí k čelu. Vzduch kolem něj vyplňuje pach týdny starého potu a z držení jeho těla sálá vyčerpání, nepochybně ještě prohloubené noční jízdou sem.

Nikdo nepromluví, když si před něj sednu do dřepu a převezmu sklenici s tmavou tekutinou, kterou mi podá Hallis. Nabídnou ji mladíkovi. Voják ji přijme jako loutka, zvedne si ji ke rtům a napije se, aniž by dal najevo, jak ho tekutina pálí v krku. Konečně se mi podívá do očí a zjevně mě pozná, protože se na židli o něco narovná.

Sevru ruku mezi koleny v pěst. „Jak se jmenuješ?“

„Darcy,“ šeptne sotva slyšitelně.

„Pověz mi, co se stalo, Darcy.“

Vteřinu to vypadá, že má potíže s polknutím, ale po dalším doušku promluví. „Střídali jsme se na hlídkách, takže jsem při prvních výbuších spal.“

„Čarodějnicin lektvar?“ zeptám se.

Zavrtí hlavou. „To jsme si taky nejdřív mysleli, ale pak jsme uviděli...“

Tichou místností se rozlehne zvuk hlasitého polknutí. Natáhnu ruku k jeho sklenici a beze slov ho pobídnu, aby se ještě napil.

Po větším doušku pokračuje. „Trol už se napřáhoval k dalšímu úderu řemdihem, než nám došlo, že urazil kus svahu pod naším stanovištěm.“

Posloucháme, jak Darcy podrobně popisuje hrůzy prohrané bitvy s obry. Dva z nich rozšířili průsmyk, aby roisonští vojáci mohli obsadit město – z praporu přežilo jen sto čtyřicet šest mužů, všichni ostatní byli zabiti. Zion je mezi živými, ale je zraněný a skrývá se v horském svahu, odkud vyslal Darcyho, aby nás varoval.

Vyptáváme se Darcyho tři hodiny, ale nakonec máme hrubou představu o tom, kde Roison začal rozbíjet tábor, když Darcy odjížděl, a víme taky, v které budově drží hrstku zajatců.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dědička světla.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.